

community

The New Apostolic Church around the world

04/2017/LV

2017. gada Vasarsvētki Vīnē (Austrija)

Ievadraksts: sludināt Viņa
godību

Vasarsvētku dievkalpojums:
Svētā Gara dāvanas darbība

Baznīcas mācība: mirušo
būtība

New Apostolic Church
International

Mūsu Kungs sludina gaismu

Mīļie brāļi un māsas,

gada devīze „Gods lai Dievam, mūsu Tēvam” pavada mūs cauri visam gadam, jā, cauri visai mūsu dzīvei. Tas ir kristiešu uzdevums un reizē arī nepieciešamība vienmēr atpazīt dievišķā radījuma lielumu, pateikties Dievam par to un Viņu vienmēr slavēt.

Pēc tam, kad esam atpazinuši visu Viņa radīto, mēs vēlamies slavēt un pateikties Radītājam. Un tad nāk nepieciešamība sludināt Viņa godību.

Un kā mēs to darām savā dzīvē?

Ja mēs izturamies kā Dieva bērni. Runāsim atklāti par to, ko mēs esam iepazinuši un par ko esam pateicīgi.

- Mēs piedodam savam tuvākajam – jo Dievs piedod arī mums.
- Mēs izlūdzamies pestīšanu visiem cilvēkiem, arī tiem, kuri mūs ir ievainojuši.
- Mēs esam pilni pašāvības – saprotot, ka Dievu neviens nevar atturēt dāvēt mums savu valstību.
- Mēs attīstām sevi – Dievs ielika mūsos dzīvību, kurai ir jāattīstās.
- Mēs paliekam vienoti atziņā, ka visiem cilvēkiem ir viens Dievs un Tēvs.

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

- Mēs fokusējamies uz mūžīgo dzīvi, Dieva mantojumu. Tas ir pats svarīgākais mūsu dzīvē.

Ja katrs darbosies, paturot prātā šīs atziņas, tas nesīs svētību mums pašiem un mūsu tuvākajiem.

Sirsnīgi sveicot, jūsu

Žans Luka Šneiders

Svētā Gara dāvanas iedarbība

2000 dievkalpojuma dalībnieku Vīnes koncertzālē Austrijā un simtiem tūkstošu klausītāju draudzēs visā pasaulē: dievkalpojums tika translēts uz visiem kontinentiem.

Attēls: Oliver Rütten

Apustuļu darbi 2, 4:

„Un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt.”

Mīlie brāļi un māsas, Vasarsvētkos, kā ierasts, noklausīsimies lasījumu no Bībeles. Šodien lasījums būs no Pāvila vēstules romiešiem.

Lasījums no Vēstules romiešiem 8, 9-11, 14-17:

„Bet jūs neesat miesā, bet garā, tik tiešām, ka Dieva gars mīt jūsos. Bet ja kādam nav Kristus gara, tas nepieder viņam. Bet ja Kristus ir jūsos, tad miesa gan ir mirusi grēka dēļ, bet gars ir dzīvs taisnības dēļ. Un ja jūsos mājō tā gars, kas Jēzu uzmodināja no mironiēm, arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar savu garu, kas ir jūsos. (..) Jo visi, ko vada Dieva gars, ir Dieva bērni. Jo jūs neesat saņēmuši verdzības garu, lai atkal kristu bailēs, bet jūs esat saņēmuši dievbērības

garu, kas mums liek saukt: Aba - Tēvs! Šis pats gars apliecina mūsu garam, ka esam Dieva bērni. Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki; jo tiešām, ja līdz ar viņu ciešam, mēs līdz ar viņu tiksim arī apskaidroti.”

Mīļie brāļi un māsas, mēs šodien svinam svētkus, kuriem ir īpaša nozīme - Vasarsvētki ir Kristus baznīcas dzimšanas svētki. Mēs zinām, ka Vasarsvētkos apustuļi un visi mācekļi, kuri bija sapulcējušies, tika piepildīti ar Svēto Garu. Tas bija apsolījuma, ko Jēzus viņiem bija devis, piepildījums. Svētais Gars nāca pār tiem, un tie sāka runāt svešās mēlēs, lai pasludinātu evaņģēliju daudzajiem jūdiem, kuri bija sanākuši no malu malām.

Vēlāk cilvēki, kuri sāka ticēt Jēzum Kristum, Svētā Gara dāvanu saņēma caur apustuļu lūgšanām un roku uzlikšanu. Bībele liecina par atsevišķiem gadījumiem, kad kopā ar Svēto Garu ticīgie saņēma arī citas dāvanas. Vieni saņēma dāvanu runāt mēlēs, citi - dziedināt slimos, vēl citi varēja pravietot. Tādējādi Dievs vēlējas parādīt, ka Viņa apustuļi ir Jēzus sūtņi. Šis zīmes palīdzēja stiprināt ticību apustuļu sūtniecībai. Savā gudrībā apustulis Pāvils skaidri pateica, ka šīs dāvanas nav domātas pestīšanai. Izšķirošais attiecībā uz pestīšanu ir piedzimšana no ūdens un gara un jaunās būtības attīstīšanās Jēzū Kristū, nevis dotās dāvanas.

Kā jaunapustuliskie kristieši mēs ticam, ka Svētā Gara dāvanu mēs esam saņēmuši caur apustuļa roku uzlikšanu un lūgšanu. Tā ir stingra mūsu ticības sastāvdaļa, kas ir izteikta arī mūsu ticības apliecinājuma astotajā pantā.

Caur svēto apzīmogošanu mēs esam saņēmuši Svētā Gara dāvanu, līdz ar to arī dievbērību. Tas nenozīmē, ka pārējie cilvēki nevar kļūt par Dieva bērniem. Dievs ir visu cilvēku Tēvs, visus Viņš mīl, rūpējas par tiem un dāvā pestīšanu. Tāpēc lai mums būtu sveša doma par to, ka tikai mēs esam Dieva bērni un pārējie ne. Šis jēdziens „dievbērība” attiecas uz kaut ko īpašu: īpašām attiecībām ar Dievu un Viņa aicinājumu. Caur Svētā Gara dāvanu mēs esam saņēmuši priekšnosacījumu, lai kļūtu par pirmdzimtajiem un kā pirmdzimtie ienāktu Dieva valstībā, lai saņemtu Dieva un Viņa Dēla Kristus mantojumu. Tā ir dievbērības nozīme. Mēs esam pasaukti kļūt par pirmdzimtajiem un kā pirmajiem ieiet Dieva valstībā. Protams, ir skaidrs, ka tur, kur ir pirmie, būs arī nākamie, kas nāks vēlāk. Dievs vēlas

visiem cilvēkiem dāvat kopību jaunajā radījumā, un to es vēlējos vēlreiz paskaidrot.

Mēs ticam savai svētajai apzīmogošanai, mēs stingri ticam, ka esam saņēmuši Svētā Gara dāvanu. Mīļie brāļi un māsas, mans uzdevums ir šodien strādāt pie tā, lai stiprinātu šo ticību, ka mēs arī turpmāk stingri ticētu Svētā Gara dāvanai, kuru esam saņēmuši svētajā apzīmogošanā, jo tieši šī ticība ir priekšnoteikums tam, lai Svētā Gara dāvana varētu attīstīties un izpausties. Ja notiks tā, ka šī ticība ies mazumā, arī Svētā Gara dāvana vairs nevarēs darboties pilnā mērā. Tāpēc ir svarīgi, lai mēs stingri ticētu savai svētajai apzīmogošanai.

„Un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt.”

Kā darbojas Svētā Gara dāvana? Pāvils rakstīja: ja pastāv ticība Svētā Gara dāvanai, tad arī jāļauj sevi vadīt Svētajam Garam; Viņam ir kas sakāms mūsu sirdīs. Dieva Gars saka mums, ka mēs esam Dieva bērni, ka mums ir Tēvs, kurš mūs mīl, mums ir Tēvs, kurš ievēdis mūs kā pirmdzimtos savā valstībā. Tas, kurš ļauj sevi vadīt Garam, saka „Aba, mīļais Tēvs”. Tas nozīmē: viņš tic, ka Tēvs rūpējas par viņu tāpat, kā viņš rūpējas par savu Dēlu, kad tas bija zemes ielejā. Tēvs rūpējas, lai Jēzus Kristus izpildītu savu uzdevumu un tad atgrieztos kopībā ar Viņu.

Mēs arī sakām „Aba, mīļais Tēvs”: Tu, kas esi Visvarenais, esi mans Tēvs. Tu rūpēsies, lai viss būtu labi un es drikstētu ieiet mūžīgā kopībā ar Tevi. Svētais Gars saka mūsu garam: kļūsti pavisam mierīgs, tavs Tēvs rūpēsies par tevi. Tas sniedz mums apskaidrību, palāvību, uz ko balstās mūsu ticība.

Pāvils saka: „Mūs lamā, un mēs svētījam, mūs vajā, un mēs paciešam.” (1. Kor. 4, 12) Šī apskaidrība, kuru mūsdienās vairs nepazīst, ir Svētā Gara iedarbības auglis. Tēvs ir te, lai rūpētos par tevi. Tas ir pirmais Svētā Gara iedarbības rezultāts.

Tas, kam ir šī dāvana, tic un ļauj Dievam ietekmēt sevi, lai saprastu, gūtu atziņu par Dieva godību. Caur Svēto Garu viņam atklājas Dieva godība. Tas, kurš var atpazīt Dieva godību pagātnē, tagadnē un nākotnē, runā citā valodā. Viņš var saskatīt, ko Dievs ir darījis pagātnē. Viņš vairs nekoncentrējas uz to, ko cilvēki viņam ir darījuši pagātnē. Viņš daudz nerunā arī par to, ko viņš pats ir paveicis. Izzinot Dieva godību, jāsaprot: Dievs ir daudz darījis manā

labā, priecāsimies un liksmosim par to. Šāds cilvēks ir pilns pateicības, jo ir atpazinis Dieva darbību savā dzīvē pagātnē. Tur, kur ir Dieva dotās Svētā Gara dāvanas, ir pateicība.

Tas, kuram ir dotas Svētā Gara dāvanas, var atpazīt arī tagadējā laika briesmas, apzinoties, ka lielākās briesmas pastāv tur, kur notikumi kā pārbaudījumi var attālināt cilvēku no Dieva. Viņa prioritāte ir: lai ko es piedzīvotu, es negribu tikt šķirts no Dieva! Es nevēlos nevienu soli attālināties no Jēzus - tā ir mana prioritāte. Tāpēc es citādi novērtēju tagadni ar tās briesmām.

Šāda cilvēka rūpes ir palikt kopībā ar Dievu un šo kopību veidot vēl ciešāku. Te rodas modrība, kas arī ir viena no Svētā Gara iedarbības sekām.

Tas, kurš ļauj sevi vadīt Garam, ir pilns prieka. Viņš zina, kas notiks, un tāpēc priecājas par to. Tie ir pavisam citi vārdi, nekā tas, kas dzirdams mums apkārt.

Būt pateicīgam par pagātņi, būt modram tagadnē un priecāties par nākotni – kur mēs vēl to atradīsim šai pasaulē?

Pāvils skaidri pateica, ka caur Svēto Garu mūsu sirdīs Dievs ir izlējis savu mīlestību jeb spēju mīlēt tā, kā mīl Jēzus Kristus. Protams, viss ir atkarīgs no mūsu gribas, jo mēs esam brīvi cilvēki. Ja tu gribi, tu vari – tāda ir vēsts. Ar Svētā Gara dāvanu tu esi saņēmis spēju mīlēt tā, kā mīl Jēzus

Kristus. Bet viss ir atkarīgs no tavas gribas.

Pateicība par pagātņi, modrība tagadnē un prieks par nākotņi.

Šī mīlestība iedarbojas jo īpaši, ja mēs pūlamies sludināt citiem pestīšanu. Ja mēs mīlam otru, mēs vēlamies, lai arī viņš visā drīzumā varētu ieiet

mūžīgā kopībā ar Dievu. Mēs vēlamies ar viņu dalīties bagātībā, kas mums ir, proti, ar Jēzu Kristu. Tāpēc mums jārunā viņa valodā, kā toreiz runāja mācekļi Vasarsvētkos. Dievs toreiz viņiem ar Svētā Gara dāvanu deva iespēju sludināt evaņģēliju daudzās valodās, kurās runāja Jeruzalemē sapulcējušies cilvēki.

Līdzkalpoja apriņķa apustulis no Vācijas Bernd Koberstein (pa kreisi) un apriņķa apustulis no Dienvidāfrikas John L. Kriel (pa labi)

Mīļie brāļi un māsas, es vēlos akcentēt: nesisim evaņģēliju savam tuvākajam, runājot viņam saprotamā valodā. Šeit nav domāta angļu, franču, spāņu, krievu vai vācu valoda. Mums ir labs piemērs, un tas ir Dieva Dēls. Viņš vēlējās pasludināt cilvēkiem prieka vēsti, un to Viņš nedarīja no debesīm. Viņš tapa cilvēks, dzīvoja, kā pārējie dzīvoja, cieta, kā viņi cieta, un dalījās ar viņiem, bija pavisam tuvu tiem. Viņš runāja to valodā, jo Viņš bija kā pārējie, proti, paties cilvēks.

Lai mācītos valodu, tajā vispirms ir jāieklausās. To cilvēki mūsdienās ir pavisam aizmirsuši, katrs grib tikai runāt. Bet mēs vēlamies ne tikai uz klausīt savu tuvāko, mēs vēlamies arī just līdzīgu mūsu līdzcilvēkiem, dalīties ar viņu bailēm, ciešanām un viņu prieku, lai tie redzētu: viņš interesējas par

mani. Šī līdzjūtība atver otra sirdi, padarot to atvērtu mūsu prieka vēstij, proti: Dievs arī tevi mīl, viņš vēlas atpēstīt arī tevi. Mēs esam atraduši Jēzu Kristu, nāc ar mums, Viņš ir arī tev klātesošs! Šī līdzjūtība vienmēr ir svarīga. Runāsim sava tuvākā valodā, jo mēs vēlamies dalīties ar viņu pestīšanā.

Vēl viens svarīgs punkts: mēs vēlamies, lai arī nākamā paaudze, mūsu bērni, mūsu jaunatne piedzīvo pestīšanu. Mūsu bērni visbiežāk tiek apzīmogoti, kad tie ir vēl pavisam maziņi. Mūsu ticības pārlicība ir, ka arī bērns pie svētās apzīmogošanas saņem Svētā Gara dāvanu. Bet mēs visi arī zinām - ar to vēl nepietiek. Lai Svētā Gara dāvana spētu attīstīties, ir nepieciešams bērns, jaunieši augt ticībai. Viņiem ir jātic tam, ka viņi ir saņēmuši Svētā Gara dāvanu un ka tas ir kaut kas vienreizējs, brīnišķīgs. Un te dažkārt rodas problēma.

Viena daļa no mūsu bērniem un jaunatnes apstiprina, ka viņi pieder Jaunapustuliskajai baznīcai. Taču ticība Svētā Gara dāvanai nav klātesoša, un daļa mūsu jaunatnes pēc iesvētībām aiziet projām, jo viņi nav spējuši atpazīt šīs dāvanas lielo vērtību. Mīļie brāļi un māsas, par to esam atbildīgi arī mēs!

Kā mēs varētu viņu valodā izskaidrot, cik svarīga un pilnīga ir Svētā Gara iedarbība, ko viņi nes sevī?

Tas neko nedod, ja mēs tagadni un pasauli nosodām un klāstām, cik slikti ir šeit, uz zemes, bet, ja tu paliksi uzticams jaunapustulis, tu varēsi no tā visa izbēgt! Tas neko nedos, ja mēs atainojam viņiem apokaliptisku ainu nākotnē un sakām: ja tu nepaliksi uzticīgs, viss ļaunais nāks pār tevi. Tas neko nedod, ja mēs piedāvāsim viņiem uzvedības kodeksu: tas tev jā dara, bet to tu nedrīksti darīt. Tā noteikti nav viņu valoda. Es neesmu drošs, vai kādreiz tā bija mūsu valoda, bet tāda savstarpējā vecāku un jauniešu komunikācija ir ierasta. Es kopā ar apriņķa apustuļiem domājam par to, kā lai mēs pasludinām evaņģēliju mūsu bērniem un jaunatnei viņiem saprotamā valodā. Kā varētu viņiem paskaidrot, cik svarīga ir Svētā Gara dāvana? Es atgriezšos pie iepriekš teiktā. Mēs viņiem skaidrojam, cik svarīgi Svētā Gara iedarbībai ir, lai viņos nostiprinātos iekšējais cilvēks, lai tas kļūtu stiprs visos pārbaudījumos.

Bet tāpēc jau dzīve viņiem nekļūs daudz labāka, un viņi netiks pasargāti no visa ļaunā. Viņiem, tāpat kā mums, ir jāiztur daudzi pārbaudījumi.

Taču ticot viņu dzīve būs citāda, jo no ticības viņos rodas nosvērtība un kļūst stiprs iekšējais cilvēks. Tas arī motivē mūsu jauniešus. Ja mēs viņiem varēsim paskaidrot, ka ar Svētā Gara palīdzību viņiem būs spēja mīlēt visus, bez aizspriedumiem un noteikumiem, un ka viņiem tas tikai ir jāgrib, tā jauniešiem būs laba motivācija, es esmu par to pārliecināts. Viņus motivē tas, ja mēs spēsim paskaidrot, ka caur Svētā Gara dāvanu ir dota iespēja darboties kopā ar Jēzu Kristu un dot ieguldījumu, lai vēl daudzi cilvēki atrastu pestīšanu Jēzu Kristū. Ikviens ir vajadzīgs un tāpēc pasaukts, lai līdzdarbotos cilvēku pestīšanā, tā kļūstot par svētību daudziem cilvēkiem.

Tā mēs vēlamies mūsu bērniem un jaunatnei nest evaņģēliju, prieka vēsti. Taču nepietiek tikai ar sprediķi un spriedelēšanu, tas nepārliecina nevienu. Mums tas ir jāizdzīvo! Uztversim mūsu bērnus nopietni, un te es skatos

arī uz sevi pašu - vai mums ir šī ticības dotā apskaidrība un nosvērtība? Vai jaunieši var redzēt, ka mēs patiesi mīlam visus bez izņēmuma, ja mēs to vēlamies? Vai viņi var sajūst, ka mums ir nepieciešams piedāvāt visiem pestīšanu un ka mums ir vēlme, lai visi cilvēki atrastu pestīšanu Jēzu Kristū?

Tas ir mūsu uzdevums visā pasaulē. Protams, jebkurš cilvēks – pieaugušais, bērns vai jauniešs - paliek brīvs savā izvēlē, izšķiroties par vai pret Jēzu. Mēs nevēlamies nevienam neko uzspiest, jo tas ir pret Dieva gribu. Bet mēs nevēlamies to visu vienkāršot un teikt, ka nekādi neesam varējuši ietekmēt konkrētos apstākļus!

Apstākļi un laiks nekādā gadījumā nav iemesls nedarboties un nemazina mūsu atbildību.

Tāpēc ir svarīgi, lai mēs vispirms nostiprinātu mūsu ticību svētajai apzīmogošanai un strādātu pie tā. Jā, mums ir Svētā Gara dāvana. Ar šo dāvanu es varu teikt: „Aba, mīļais Tēvs, es uzticos Tev!” Lamā mani, es svētīju, vajā mani, es

Svētā vakarēdiena svinēšanai aprīnča apustulis Markus Fehlbau atver kausus

paciešu. Jā, es vēlos vairāk mīlēt, un es to varu. Jā, es vēlos vairāk priecāties par savu nākotni, jā, es vēlos būt labs darbarīks Dieva rokās. Ja šo nostāju var mūsos redzēt, ja mēs to īstenojam savā ikdienā, mēs varam dot savu artavu, lai bērnu un jauniešu ticība viņu apzīmogošanai tiktu stiprināta. Tad arī viņi varēs piedzīvot Svētā Gara dāvanas iedarbības pavairošanos.

Tagad mēs vēlamies pāriet pie svētā vakarēdiena svinēšanas, sevi sagatavojot. Te netiek domāts par to, lai kādam radītu sliktu sirdsapziņu. Es jautāju: ko tu esi darījis ar Svētā Gara dāvanu, vai šī dāvana varēja pilnīgi attīstīties? Mīlais Dievs, es taču varēju vēl labāk rīkoties, dāvā man žēlastību, dod man iespēju sākt visu no jauna!

Esmu pārliecināts, ka tas, kurš tā nostājas Kunga priekšā, piedzīvo viņa žēlastību un iespēju sākt no jauna. Svētais vakarēdiens ir arī pateicības svētki. Ļausimies šodien izteikt pateicību Dievam un Svētajam Garam! Iedomāties Svēto Garu ir sarežģīti, Tēvu var iztēloties vieglāk, jo Radītājs ir konkrēts un tēva jēdziens mums visiem ir pazīstams. Dēls ir redzams Jēzū Kristū. Bet kā lai iztēlojas Svēto Garu? Mums vienmēr ir vajadzīgs kāds tēls.

Dievu atpazīst no Viņa darbības. Un Svētā Gara darbību mēs arī varam atpazīt. Bez Dieva un Svētā Gara iedarbības mēs dzirdētu tikai uzstāšanos, bet ne Dieva vārdu. Kas mēs būtu, ja klausītos tikai uzstāšanos un sprediķi, bet ne Dieva vārdu? Bez Svētā Gara iedarbības mēs varētu svinēt svēto vakarēdienu, bet tas nebūtu Kristus miesa un asinis, tie būtu tikai pieminēšanas svētki. Bet, tā kā darbojas Dievs un Svētais Gars, mēs varam svinēt svēto vakarēdienu, radot kopību ar Jēzu Kristu. Tā kā mums ir Svētā Gara dāvana, Svētais Gars var veidot mūsos jaunu būtību. Viņš var mums palīdzēt ieiet mūžīgā kopībā ar Dievu. Kaut arī mēs nespējam līdz galam iztēloties Svēto Garu, par Viņa darbību mēs esam no sirds pateicīgi.

Tuvosimies Dievam ar vēlmi: Kungs, es vēlos vēl vairāk darboties, lai mans tuvākais arī mīlētu Jēzu Kristu. Kungs, palīdzi man, lai arī nākamā paaudze atpazītu un piedzīvotu Svētā Gara darbību. Man nav nekādas īpašas stratēģijas, arī aprīnča apustuļiem nav, ko vajadzētu darīt nākotnē, lai visi tie jaunieši, kuri tiks iesvētīti, paliktu uzticami. To panākt var tikai Dievs, Viņš var iedarboties, lai cilvēki nonāktu līdz ticībai un paliktu uzticami.

Ja mums visiem - šajā lielajā pulkā - būs tāda vēlme, lai mīlais Dievs palīdzētu un mēs vēlētos darīt visu, ko varam, lai arī nākamās paaudzes iegūtu to, ko Dievs ir devis mums, tad Viņš nepaies garām mūsu lūgumam un izpildīs to! Dievs mums palīdzēs! Tikai mums jārikojas atbilstoši Viņa gribai.

PAMATDOMAS

Mēs ticam savai dievbērnībai. Svētais gars atklājas mūsos

- mūsu spējā uzticēties Dievam,
- mūsu dvēseles līdzsvarā,
- mūsu runā un
- mūsu līdzjūtībā.

Jauniešu diena Cērē

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Lietuvas un Latvijas jaunieši atklāšanas brīdī

Dievkalpojuma laikā

Augusta pēdējās dienās - 26., 27. augustā - Cērē norisinājās gadskārtējā jauniešu diena, kur piedalījās Lietuvas un Latvijas jaunieši. Kopība sākās ar lūgšanu un pusdienām. Lietuvas baznīcas bīskaps Arturas Strelčiunas uzrunāja visus klātesošos, uzsverot, cik svarīgi ir palikt uzticamiem Dievam un savam solījumam. Baznīcas karogu mastā pacēla abu valstu jaunieši.

Pēcpusdienā visi jaunieši ar autobusu aizbrauca uz Engures jūrmalu, kur varēja peldēties, pastaigāties un tuvāk iepazīt Baltijas jūras līci.

Vakarā tika iedegts kopējais ugunskurs, kur varēja cept garšīgas desiņas un, pie kura sēžot, dziedāt dziesmas.

Nākamajā dienā, svētdienā, plkst. 12.00 notika jauniešu dienas dievkalpojums, kuru noturēja apustulis Valters Šorrs. Dievkalpojumā piedalījās 61 dalībnieks. Vārds bija no Jāņa evaņģēlija 12, 26: „Ja kāds grib kalpot, tad lai viņš seko man, jo kur es esmu, tur būs arī mans kalps.” Apustulis uzsvēra, ka arī jauniešiem ir lieli uzdevumi draudzēs, kur viņi var iesaistīties ansambļos, ērģeļu spēlēšanā dievkalpojumos, dievnamu uzkopšanā, sniegt nepieciešamo palīdzību vecākiem brāļiem un māsām un būt par paraugu ikdienā tiem jauniešiem, kuri nav draudzēs. Sekot un kalpot Jēzum nozīmē kalpot savam tuvākajam. Bet galvenais ir pēc iespējas apmeklēt dievkalpojumus, klausīties vārdu un svētīt svēto vakarēdienu.

Pēc dievkalpojuma aprīnča evaņģēlists no Kauņas Darius Ozerskis informēja jauniešus par iespēju piedalīties 2019. gada Pasaules jauniešu dienā Diseldorfā (Vācijā). Tika izvirzīti jaunieši no abām valstīm, kuri turpmāk sazināsies ar baznīcas vadību gan Lietuvā, gan arī Latvijā. Pēc tam jaunieši uzstājās ar savu sagatavoto priekšnesumu. Tika dziedātas daudzas dziesmas, kuras pavadīja ērģeļu un ģitāru spēle. Viens jauniešis no Lietuvas dziedāja arī solo. Jauniešu diena beidzās ar kopēju lūgšanu, kuru noturēja apustulis Šorrs. Visi bija priecīgi un apmierināti. Apustulis pateicās skolas direktorei Jutai Reinsonai par iespēju organizēt šo jauniešu dienu Cērē.

Apustulis Šorrs jauniešu vidū

PAZUDUŠIE GRAŠI

(LŪKAS 15, 8–10)

Rakstu mācītāji un farizeji bija dusmīgi uz Jēzu, ka Viņš draudzējās ar muitniekiem un citiem grēciniekiem. Viņš pat bija kopā ar tiem, kaut pēc jūdu likumiem tie bija nešķīsti. Atbildot uz rakstu mācītāju pārmetumiem, Jēzus izstāstīja dažas līdzības. Viena no tām ir līdzība par pazudušajiem grašiem.

„Kāda sieva, kurai bija desmit graši, pazaudēja vienu no tiem. Par to viņa bija ļoti noskumusi.”

„Ko tad viņa darīja?” rakstu mācītāji uzmanīgi ieklausījās. Un Jēzus stāstīja tālāk:

„Tā aizdedzināja sveci un izslaucīja māju, rūpīgi meklējot, kamēr atrada iztrūkstošo graši.” Klausītāji pamāja ar galvu - to pašu jau darītu arī viņi.

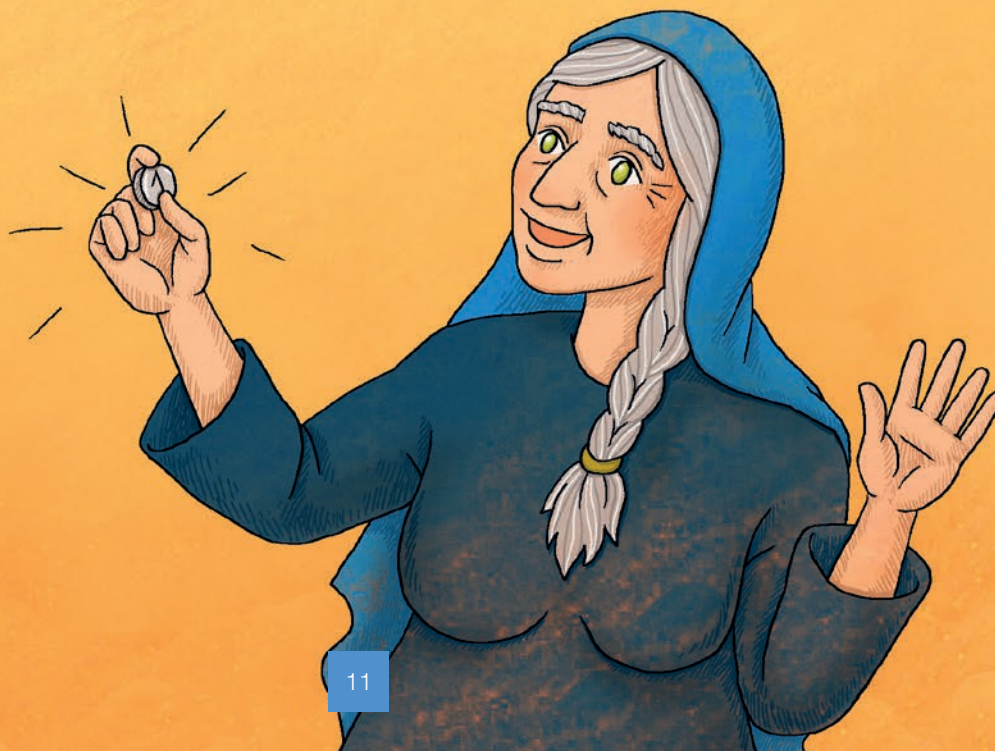
Taču stāsts turpinājās:

„Kad sieva atrada monētu, tā sauca savas draudzenes un kaimiņienes un sacīja: „Priecājieties kopā ar mani, jo es savu sudraba grasi, kuru biju pazaudējusi, esmu atradusi.”

Jēzus sacīja rakstu mācītājiem:

„Gluži tāpat, es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas.”

Monētas Palestīnā parādījās tikai 8.gadsimtā pirms Kristus dzimšanas. To vērtību mērīja pēc svara un materiāla. Tikai kopš 6. gadsimta pirms Kristus šīs monētas ieguva noteiktu vērtību. Jēzus laikā Izraēlā varēja norēķināties ar trim dažādām valūtām. Tā kā Palestīna piederēja Romas impērijai, tur bija arī romiešu monētas, piemēram, dinārs. Tā bija ķeizara nauda, jo uz monētas bija atveidots viņa attēls. Tā kā Palestīna bija Sīrijas province, tur bija arī tā saucamā provinces nauda, kā grieķu drahmas un tīriešu nauda. Šajās valūtās tika noteikts tempļa nodoklis. Vienīgās jūdu monētas, kuras ir pieminētas Jaunajā Derībā, bija leptons (tulkots kā graši), kas bija mazākā naudas vienība.

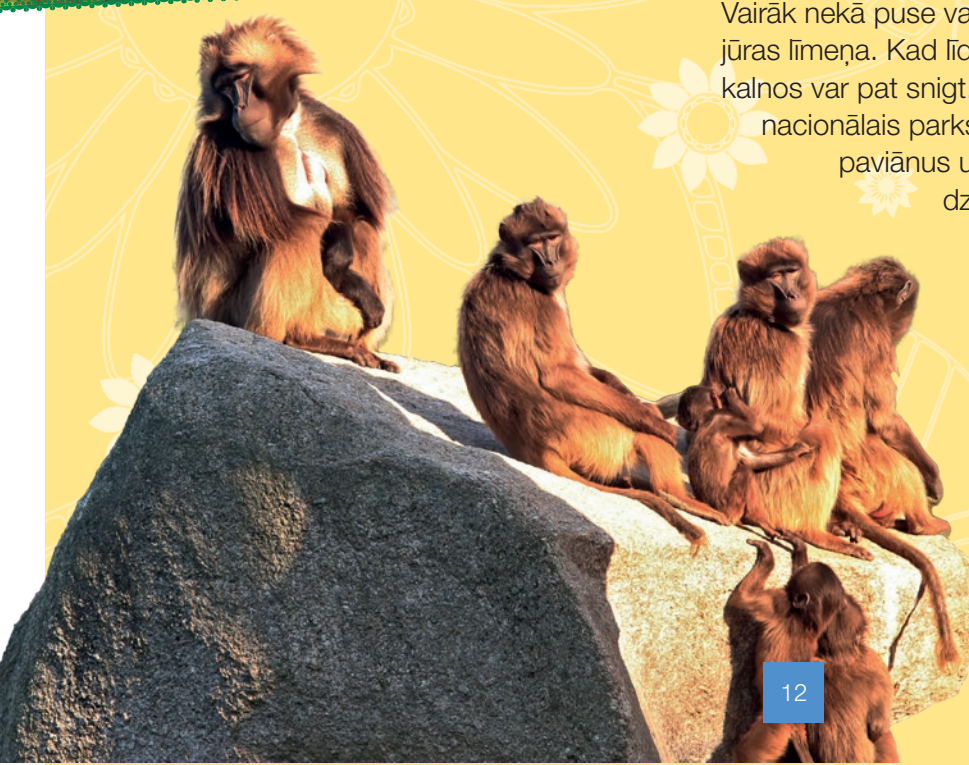
Vai jūs zināt, ka mums ir pašiem savs Etiopijas kalendārs? Mūsu gadā ir 13 mēneši.

PIE SARONAS DAIRDAVĀ, ETIOPIJĀ

Mans vārds ir Sarona, man ir vienpadsmit gadu, un es dzīvoju Dairdavā. Tā atrodas apmēram 500 kilometrus no Etiopijas galvaspilsētas, kuras sasniegšana ar satiksmes autobusu prasa gandrīz desmit stundas.

Abas pilsētas atrodas aptuveni uz vienas līnijas, Dairdava kartē atrodas mazliet vairāk pa kreisi jūras virzienā, tuvu robežai ar Somāliju. Kopā ar savu ģimeni mēs dzīvojam kādā mazā mājā, kuru īrējam.

Etiopija līdz ar Lesoto ir augstākā Āfrikas zeme. Vairāk nekā puse valsts atrodas 1200 metru virs jūras līmeņa. Kad līdzenumā ir karsts un sauss, kalnos var pat snigt. Semena kalnu ziemeļos ir nacionālais parks, kur var redzēt leopardus, paviānus un hiēnas. Man ļoti patīk dzīvnieki, man patīk arī mana zeme un cilvēki, kuri šeit dzīvo. Lai būtu informēta, es katru dienu skatos ziņas un lasu laikrakstus. Es zinu Etiopijas vēsturi un vēlos zināt, kā attīstīsies mana zeme nākotnē.

Šis attēls ir uzņemts manā skolā. Jūs neredzat visus manus klasesbiedrus, jo manā klasē ir gandrīz 45 skolēni. Es apmeklēju sesto klasi, un mācībās man sokas viegli. Uz skolu man jāiet trīs kilometri. Daudziem skolēniem Etiopijā uz skolu ir vēl tālāks ceļš, sevišķi augstienēs. Varbūt tas ir pamats tam, ka no manas zemes nāk labi skrējēji, kuri kopā ir ieguvuši 53 olimpiskās medaļas.

Varbūt pamats rodams arī viņu veselīgajā ēdienā? Es katrā ziņā varētu katru dienu ēst spageti ar gaļas mērci un augļus.

Lai spēlētu dažādas spēles, es satiekos ar draugiem netālu no manas mājas. Es labprāt spēlēju futbolu, tāpat arī datorspēles. Manu labāko draudzeni sauc Mahadere: viņa ir gudra un draudzīga, viņa ir arī ļoti klusa, taču daudz smejas. Tāpat kā es, arī viņa apmeklē sesto klasi.

Man patīk arī mūzika, jaunas dziesmas es iemācos ātri. Vislabāk man patīk mūsu baznīcas dziesmas. Te jūs redzat mani starp divām draudzenēm no baznīcas kora. Es vēlētos spēlēt arī kādu instrumentu, piemēram, ērģeles.

Par manu ģimeni: manu tēti sauc Girma, viņš ir 40 gadus vecs. Viņš kalpo mūsu draudzē kā evaņģēlists un priekšstāvis. Manu māti sauc Kidiste, viņa darbojas tirdzniecībā. Tā kā es esmu vienīgais bērns, mana ģimene mani īpaši uzmana un vienmēr redz, kur man nepieciešama palīdzība. Es esmu laimīga, ka man ir vecāki.

Lai Dievs viņus svētī un dāvā labu veselību un ilgu mūžu.

Attēls: Oliver Fürten

Patiesss mierinājums: ticība zīmju vietā

Mirušo būtības izpratne pieder pie jaunapustuliskās ticības bagātībām. Par to pirmapustulis Žans Luka Šneiders nešaubās. Viņš arī aicina apieties ar to uzmanīgi.

„Starp citu, es biju ļoti pārsteigts, kad lasīju: aizvien vairāk un vairāk kristiešu apgalvo – viņi tic Jēzum Kristum, bet netic viņsaulei. Savukārt citi uzskata, ka sakramentu saņemšana ir atkarīga no miesas esamības, un, pēc viņu domām, dvēsele, kas atdalījusies no miesas, var gaidīt tikai uz mirušo augšāmcelšanos. Pastarajā tiesā augšāmcēlušies mirušie, cik daudz to tiks Dieva pieņemti, varēs ieiet Viņa valstībā.

Mēs ticam, ka cilvēks pēc savas miesīgās nāves dzīvo tālāk: viņa dvēsele un gars nemirst, līdz ar to viņa personība dzīvo tālāk. Arī mūžībā cilvēks var izšķirties par vai pret Dievu. Un šī izšķiršanās, neskatoties uz to, ka viņa miesa vairs nav klātesoša, var dot pieeju sakramentiem.

Dievs vienīgais pazīst dvēseles, kuras tic, ka var saņemt pestīšanu. Šīs dvēseles mirušo piemiņas dievkalpojumā var tikt nokristītas vai apzīmogotas. Caur mūsu lūgšanām tās netiek atpestītas, tikai Jēzus to var paveikt, taču mēs varam viņām apliecināt mūsu mīlestību. Mūsu lūgšanas ir vēršanās pie Dieva, kurš ielūdz šīs dvēseles.

Domājot par mirušo būtību, mēs vēlamies būt uzmanīgi. Brāļi un māsas dažreiz stāsta par sapņiem vai tēliem, kas saistīti ar mūžību. Tādi redzējumi skar tikai tos, kas ir piedzīvojuši kāda cilvēka aiziešanu, bet šos redzējumus nevar attiecināt uz visu mirušo būtību. Tas nozīmē, ka to nevar pacelt vispārējā patiesības par neredzamo pasauli līmenī. Kāds piemērs: nesen divi cilvēki no dažādiem apriņķiem stāstīja, ka viņi ir redzējuši vienu un to pašu personu. Vienam cilvēkam šī persona priecīgi stāstīja par savu atpestīšanu, bet otram pēc divām nedēļām lūdza palīdzību, kas tai ir vajadzīga... Kuram lai tic?

Es varu saprast, ka gan viens, gan otrs cilvēks vēlējas ko uzzināt par mirušā likteni, tā gūstot mierinājumu, tomēr es neuzskatu, ka šīs „zīmes” var uzskatīt par labāko mierinājuma avotu. Patiess mierinājums nāk no mūsu ticības mīļajam Dievam un no pašā Dievam, kas no tā izriet. Mūsu uzdevums ir dalīties ar tuvinieku zaudējušā ciešanām, lūgt kopā ar viņu, stiprināt viņa pašā Dievam un ticību Dievam.”

| Mirušo būtības pamati

Jaunapustuliskā ticība attiecībā uz mirušajiem atšķiras no pārējām kristīgajām konfesijām. Kāds tam ir iemesls? Un kā tas ir pamatots? Atbildes uz šiem jautājumiem atrodam mācībā par mirušo būtību..

Jēdziens „mirušo būtība” attiecas uz visām lietām, kas skar mirušos. Jaunapustuliskajā baznīcā, veidojot ciešākas saites, tiek ne tikai aizlūgts par mirušajiem, bet arī doti sakramenti caur apustuļa amatu.

Pamatnosacījums tam vispirms ir ticība dzīvei pēc nāves. Dvēseles nemirstība ir mūsu ticības priekšnoteikums.

Mums ir arī priekšstats, ka dvēseles stāvoklis mūžībā var tikt mainīts, tas ir, pestīšanu var iegūt arī pēc miesīgās nāves. Šī atziņa, ka Dieva attiecības ar cilvēku nepārtrūkst ar tā nāvi, ir pamatota evaņģēlijā.

Katehismā mēs varam lasīt: „Jaunapustuliskie kristieši aizlūdz par mirušajiem: viņi lūdz Kungu, lai būtu iespējams palīdzēt dvēselei, kura ir aizgājusi mūžībā neatpestīta.” (9.6.1)

Nekristīta bērna nāve

Prakse, kurā dzīvie saņēma sakramentus mirušo vietā, eksistēja jau apustuļa Frīdriha Vilhelma Švarca (1815-1895) laikā. Izejas punkts tam bija kāds notikums Amsterdamas draudzē. 1872. gadā kāds bērns piedzima jau miris un netika nokristīts, tāpēc vecāki bija norūpējušies par sava

bērna pestīšanu. Tika domāts par to, kā varētu nodot sakramentus šim mirušajam bērnam. Apustulis Švarcs, uzzinot par šo notikumu, jau ilgāku laiku bija domājis par Pāvila 1.vēstules korintiešiem 15. nodaļas 29. pantu. Kā liecina vēlākie ziņojumi, sastatot konkrēto notikumu ar minēto Bībeles pantu, apustulim kļuva skaidra šī panta nozīme.

1. vēstules korintiešiem 15. nodaļas 29. pants kļuva par bibelisku pamatojumu mirušo ūdenskristībai un apzīmogošanai. 19. gadsimta 80. gados mirušajiem tika dots arī svētais vakarēdiens.

Tas, kuru mirušo vajadzētu kristīt vai apzīmogot, tika darīts zināms caur parādībām un pravietojumiem. Līdz pat 20. gadsimta 20. gadiem visi mirušie tika kristīti un apzīmogoti, atsaucoties tieši uz katra mirušā vārdu un uzvārdu.

Pēc tam šī paraža tika atcelta, jo neviens nezina, kura dvēsele mūžībā tiks Dieva izredzēta kristīšanai un apzīmogošanai.

Sākotnēji mirušo piemiņas dievkalpojumi notika otrajos Ziemassvētkos. 1954. gadā pirmapustulis Bišofs noteica, lai svētais vakarēdiens mirušajiem būtu pieejams katru svētdienu. Kopš 1954. gada trīs reizes gadā notiek dievkalpojumi, kuros mirušajiem tiek dāvāta arī ūdenskristība un apzīmogošana.

Norādes Svētajos Rakstos

Tā kā mūsu ticība un prakse attiecībā uz mirušajiem atšķiras no citām kristīgajām konfesijām, pastāv nepieciešamība to vismaz nedaudz izskaidrot.

Vispirms ir svarīgi uzzināt, kādas norādes attiecībā uz sakramentiem mirušajiem ir Jaunajā Derībā.

Apustuļa Pāvila 1.vēstulē korintiešiem šī paraža tiek izskaidrota, sakot, ka vajag kristīties par mirušajiem. Pāvils līdz tādai atziņai nonāk, cīnoties ar augšamcelšanās noliedzējiem. Viņam gan nav kaut kādā veidā jāapstiprina sakramentu nodošana mirušajiem. Te ir skaidrs, ka tiek runāts par ierastu paražu. Pāvils raksta (1. korintiešiem 15, 29): „Ko tad darīs tie, kas liekas kristīties par mirušajiem? Ja jau mirušie augšām necelsies, kam tad kristīties par viņiem?”

1. vēstule korintiešiem, kura tika uzrakstīta 54. gadā pēc Kristus, ir agrākā liecība par šo paražu. Vēl vien liecība atrodama Pētera 1. vēstulē, kura tika apkopota 90 gadus pēc

Kristus. Pētera 1. vēstulē 3, 19 mēs neatrodam pierādījumus tam, ka mirušie saņemtu sakramentus, bet gan liecību par Kristus noiešanu mirušo valstībā pēc savas krustā sišanas: „Tanī viņš nogājis un sludinājis gariem cietumā, kas kādreiz bija nepaklausīgi, kad Dieva pacietība nogaidīja Noas dienās, kad taisīja šķirstu, kurā izglābās nedaudzas, proti, astoņas dvēseles caur ūdeni (..)”. Šai pašā sakarībā jābalstās arī uz Pētera 1. vēstuli 4, 6, kur ir teikts: „Tādēļ arī mirušajiem ir prieka vēsts sludināta.”

Pāvila 1.vēstulē korintiešiem lasāmais raisa dažādas pārdomas. Bībeles tekstā tiek teikts, ka mirušo kristīšana bija daudzu kristīgo draudžu ierasta prakse. Kādā no jaunākajiem komentāriem attiecībā uz 1. vēstuli korintiešiem šī informācija tiek vērtēta citādi, apgalvojot, „ka mirušo kristīšana Korintas draudzē (un arī citās draudzēs) bija pašsaprotama prakse, kuru praktizēja arī augšamcelšanās pretinieku grupa”.

Baznīca pēc apustuliskajā laikā sāka izturēties noraidoši pret sakramentu nodošanu mirušajiem caur dzīvajiem. 397. gadā, kad notika trešais konsilijums Kartāgā, mirušo kristīšanu aizliedza.

Atjaunošana un tālākā attīstība

Tā kā katoliski apustuliskās baznīcas laikā balstījās uz veco katolisko un pareizticīgo baznīcu tradīcijām, tikai

Foto: Jessica Krämer

Foto: Dillber Rütten

„Jēzus Kristus ir Kungs pār mirušajiem un dzīvajiem; Viņa evaņģēlijs ir spēkā abiem vienādi.”

Foto: Marcel Fride

aizlūdzot par mirušajiem, apustuļi uzsāka iet jaunā virzienā, kas izveidojās 1863. gadā. Vispirms viņi balstījās uz pamatojumiem Jaunajā Derībā, kurus mēs jau iepriekš apskatījām, veicinot tālāku to pieņemšanu un attīstību. Tas notiek pēdējos 140 gados.

Mirušo būtības izpratnei galvenais ir ticība universālajai Dieva pestīšanas gribai, kas vienādi skar kā dzīvos, tā mirušos. Jaunapustuliskais Katehisms (9.6.3) ataino to

pavisam skaidri: „Jēzus Kristus ir Kungs pār dzīvajiem un mirušajiem; Viņa evaņģēlijs ir spēkā abiem. Dieva griba ir palīdzēt visiem cilvēkiem (1. Timotejam 2, 4-6; Jāņa 3, 16), tas nozīmē, ka Dieva griba ir universāla. Pestīšana izpaužas caur sprediķi, grēku piedošanu un sakramentiem. Tas viss ir arī spēkā pie mirušajiem. Tāpat kā dzīvajiem arī mirušajiem ticība Jēzum Kristum ir absolūti nepieciešama, lai saņemtu pestīšanu. Atpestīšana var notikt tikai un vienīgi caur Jēzu Kristu.”

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice
 Fīdriha Bišofa izdevniecība, Frankfurter Str. 22, 63263 Neu-Isenburg, Vācija
 Redaktors: Pēteris Johannings

| Kāds cienīgs un kluss

Attēls apakšā: pirmapustulis Žans Luka Šneiders (pa labi) dod uzdevumu apustulim Edy Isnugroho (vidū) būt par palīgu apriņķa apustulim Urs Hebeisen (pa kreisi)

Attēls: Indonēzijas Jaunapustuliskā baznīca

Saglabāt vienotību ir lielākais izaicinājums. Ar apustuli Edy Isnugroho Dienvidāzijas baznīca 2017. gada 21. maijā saņēma spēcīgu palīgu.

„Apriņķa apustulis Hebeisen 2018. gadā dosies pelnītā atpūtā, un viņš mani lūdza, lai es dotu viņam labu palīgu. Un šim uzdevumam ir izvēlēts apustulis Edy Isnugroho no Indonēzijas,” tā pirmapustulis Žans Luka Šneiders kopsapulcē informēja apriņķa apustuļus un viņu palīgus. 2017. gada 21. maijā Starptautiskās baznīcas vadītājs šo uzdevumu izpildīja dievkalpojumā Depokas baznīcā Indonēzijā.

Kas ir šis vīrs, kuru viņa ticības brāļi un māsas Indonēzijā mīļi dēvē par „apustuli Edy”? „Viņš ir ļoti cienīgs, kluss radītājs. Savā personībā gandrīz pretējs man,” paskaidroja apriņķa apustulis Urs Hebeisen un pasmīnēja. „Un tas manam sekotājam ir derīgi,” viņš pieminēja. Kopš 2009. gada apriņķa apustulis Hebeisen vada Dienvidāzijas Jaunapustulisko baznīcu. 18 zemēs viņu atbalsta desmit apustuļi un 4300 amatnesēji. 80 000 ticības brāļu un māsu 2200 draudzēs jūtas kā mājās.

Apustulis Edy Isnugroho, dzimis 1963. gada 28. aprīlī,

ir audzis jaunapustuliskā ģimenē. Viņa tēvs Yusak Saptohadiprayitno kalpoja no 1979. gada līdz savai atvaļināšanai 2002. gadā kā apustulis Indonēzijā. Arī apustuļa Isnugroho vectēvs bija amatnesējs baznīcā; viņš vadīja Lirapas draudzi Indonēzijas salas Javas vidienē. Apustulis ir precējies, un viņam ir trīs dēli, 25, 21 un 14 gadus veci.

■ *Jūs pēc izglītības esat skolotājs. Vai jūs strādājat savā rofesijā vai tikai kalpojat baznīcā?*

Austulis Edy Isnugroho: es biju tikai dažus mēnešus par pasniedzēju kādā augstskolā. Tad es aizgāju projām, jo apriņķa apustulis Tansahtikno lūdza, lai es atbalstu viņu baznīcas pārvaldes darbā.

■ *Ar ko jūs nodarbojaties brīvajā laikā? Vai jums ir kāds vaļasprieks?*

Brīvajā laikā es esmu kopā ar savu sievu un bērniem mājās. Mans vaļasprieks ir joga un riteņbraukšana.

Isnugroho laulātais pāris ar viņu trim dēliem

- *Kādā draudzē jūs jūtaties kā mājās? Kas ir īpašs šajā draudzē?*

Par savu es saucu Jogjakartas draudzi. Te ir daudz studentu, kuri ir sabraukuši no dažādām vietām. Gandrīz katru gadu mainās draudzes baznīcēnu skaits, jo studenti nāk un aiziet.

- *Kāds ir jūsu mīļākais notikums Bībelē? Un kas jūs saista šajā notikumā?*

Mans mīļākais stāsts no Bībeles ir Dāvida rīcība. Viņš bija nozīmīgs vīrs ar pazemīgu sirdi. Dievs viņu izredzēja. Balstoties viņa sirds nostājā Izraēla viņa valdīšanas laikā sasniedza labklājību. Dievs bagātīgi svētīja Dāvidu.

- *Jūs jau vairāk nekā 15 gadus esat apustuļa amatā. Kādās zemēs jūs līdz šim esat strādājis?*

Es esmu strādājis gandrīz visos Indonēzijas apriņķos.

- *Lūdzu, pastāstiet, kas jūs ir darījis īpaši laimīgu!*

Kalpojot Dieva bērniem, es bieži esmu saskāries ar mazākām un lielākām problēmām. Cīnoties ar lielām problēmām, bieži vien esmu piedzīvojis bezmiega naktis, juties nomākts. Bet tikmēr, kamēr paļaujos uz Dievu, Viņš dod man nepieciešamo spēku to visu pārvarēt. Un arī piedzīvot to, ka caur Viņa iejaukšanos šīs problēmas tiek atrisinātas. Dievs ir palīdzējis man istajā laikā. Un tas dara mani laimīgu.

- *Kā apustulis jūs esat arī misionārs. Vai jums ir kāda recepte labai misijas darbībai?*

Es vēlos ar mīlestību tuvoties ikvienam cilvēkam, neradot nekādas atšķirības.

- *Jūs pazīstat apriņķa apustuli Urs Hebeisen jau daudzus gadus. Vai jūs labprāt strādājat kopā ar viņu un, ja jā, tad kāpēc?*

Protams, es vēlos atbalstīt savu apriņķa apustuli. Es jūtu viņa mīlestību pret mani, un es arī milu viņu. Viņš ir mans mentors, ļoti gudrs. Viņš māca arī mani domāt globāli, bet rīkoties lokāli. Tas nozīmē: domāt uz priekšu gadus 10, 15 vai pat 20, tā ieskatoties jau nākotnē.

- *Ir daudz izaicinājumu, ar kuriem baznīcai jāsastopas. Par ko jūs esat visvairāk norūpējies?*

Dieva bērni Indonēzijā nāk no dažādām grupām, no dažādiem sociālajiem slāņiem, viņiem ir dažāda pagātne un atšķirīgi šodienas izaicinājumi.

- *Dienvidāzijas apgabala baznīcā kā visur citur pasaulē ir lieli attālumi. Kā jūs varat saglabāt ciešu kontaktu ar brāļiem, māsām un amatnesējiem?*

Ar brāļiem un māsām es uzturu kontaktus ar izziņām, WhatsApp un e-pastu.

- *Par ko jūs visvairāk priecājaties, saņemot jauno darba uzdevumu?*

Es priecājos par to, ka man būs lielāka iespēja satikt mūsu pirmapustuli un apriņķa apustuļus. No šīm tikšanās reizēm es varēšu smelties jaunus spēkus un prieku, lai kalpotu Kungam un baznīcai.

Apskats

01.10.2017	Portmorsbi (Papua-Jaungvineja)
15.10.2017	Keiptauna (DĀR))
17.10.2017	Džordža (DĀR)
22.10.2017	Nimberga (Vācija)
29.10.2017	Dublina (Īrija)
05.11.2017	Landava (Vācija)
12.11.2017	Raipura (Indija)
19.11.2017	Baknanga (Vācija)
26.11.2017	Esene (Vācija)
03.12.2017	Lībeka (Vācija)
08.12.2017	Kinšasa (Kongo DR)
09.12.2017	Gemena (Kongo DR)
10.12.2017	Kinšasa (Kongo DR)
17.12.2017	Leuwardena (Nīderlande)

New Apostolic Church
International

